

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Zwolle, van 27 mei 2010 in zaak nr. 09/47837 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 22 december 2009 heeft de staatssecretaris van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 mei 2010, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 21 juni 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister heeft een verweerschrift ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 oktober 2010, waar de vreemdeling, vertegenwoordigd door mr. P. Ograjensek, advocaat te Echt, en de minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de minister), vertegenwoordigd door mr. G.M.H. Hoogvliet, advocaat te 's-Gravenhage, zijn verschenen.

Bij brief van 15 maart 2011 heeft de Afdeling het onderzoek heropend teneinde nadere schriftelijke inlichtingen als bedoeld in artikel 8:45 van de Algemene wet bestuursrecht in te winnen. De Afdeling heeft partijen verzocht in te gaan op de mogelijke relevantie van het arrest van 21 januari 2011 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) in de zaak M.S.S. tegen België en Griekenland, zaak nr. 30696/09, JV 2011/68 (hierna: het arrest in de zaak M.S.S.) voor de beoordeling van het hoger beroep.

De vreemdeling en de minister hebben bij brieven van 8 april 2011 onderscheidenlijk 12 april 2011 aan dit verzoek voldaan.

Met toestemming van partijen is van een hernieuwde behandeling ter zitting afgezien. Vervolgens is het onderzoek opnieuw gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de overwegingen wordt onder de minister tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 14 juli 2011 in zaak nr. 201009278/1/V3; www.raadvanstate.nl), blijkt uit het arrest in de zaak M.S.S. dat het EHRM bij de beoordeling of overdracht van een vreemdeling met toepassing van de Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening) aan een andere lidstaat in

strijd is met artikel 3, dan wel 13 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), in het bijzonder de detentie- en/of levensomstandigheden waarmee de overgedragen asielzoeker in dat land wordt geconfronteerd en de kwaliteit van de asielprocedure in dat land betreft. Voorts vloeit uit het arrest in de zaak M.S.S. voort dat ook in een situatie waarin een vreemdeling zijn stelling dat overdracht strijdig is met artikel 3 van het EVRM, louter onderbouwt met een beroep op algemene documentatie die informatie bevat over één of meer van de blijkens het arrest relevante aspecten, een zorgvuldige beoordeling daarvan geboden is.

Zoals de Afdeling eveneens heeft overwogen in voormelde uitspraak van 14 juli 2011, wordt geen grond gezien voor het oordeel dat de door het Court of Appeal aan het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) gestelde prejudiciële vragen in de weg staan aan een besluit van de minister tot overdracht van een vreemdeling met toepassing van de Verordening. Bij dat oordeel heeft de Afdeling onder meer betrokken dat, gelet op de beoordeling waartoe het arrest in de zaak M.S.S. noopt, ervan kan worden uitgegaan dat eventuele schendingen van het Unierecht in het land waaraan de vreemdeling wordt overgedragen, die buiten het kader van de door het EHRM bij de beoordeling betrokken aspecten vallen en derhalve niet leiden tot de conclusie dat bij overdracht aan een andere lidstaat sprake is van een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM, het Hof niet tot het oordeel zullen leiden dat een lidstaat vanwege dergelijke schendingen de behandeling van een asielverzoek met toepassing van artikel 3, tweede lid, van de Verordening aan zich zou moeten trekken.

2.3. In de grieven 1 tot en met 4, in onderlinge samenhang bezien en samengevat weergegeven, klaagt de vreemdeling dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de minister ten opzichte van Malta in zijn algemeenheid mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel en dat de vreemdeling er niet in is geslaagd op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit wat betreft Malta anders is.

Daartoe betoogt hij, onder verwijzing naar diverse stukken, dat asielzoekers bij aankomst in Malta langdurig worden gedetineerd onder slechte omstandigheden, dat hij geen toegang heeft tot opvang-, juridische en overige voorzieningen, dat hij geen toegang heeft tot de asielprocedure en dat hij het risico loopt door de Maltese autoriteiten te worden teruggestuurd naar Somalië. Dit, zo stelt hij, is onder meer in strijd met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, als aangepast op 12 december 2007 te Straatsburg, (laatstelijk gepubliceerd in PB 2010, C 83/389), Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van de Europese Unie van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten, Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 van de Raad van de Europese Unie inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming en Richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005 van de Raad van de Europese Unie betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de

toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus. Voorts heeft de vreemdeling gewezen op een tweetal door de President van het EHRM in andere zaken getroffen interim measures. Onder die omstandigheden kan ten aanzien van Malta niet langer worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, aldus de vreemdeling.

2.3.1. Ter ondersteuning van zijn betoog heeft de vreemdeling gewezen op de volgende stukken:

- een rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van 26 januari 2009, getiteld "UN experts express concern at length for illegal migrants in Malta";
- een resolutie van het Europees Parlement van 6 april 2006 over de situatie in vluchtelingenkampen in Malta;
- Human Rights Watch World Report 2009 - Malta;
- Small frontier Island: Malta and the challenge of irregular Immigration van D. Lutterbeck;
- een rapport van de United Nations Human Rights Council van 12 maart 2009;
- een rapport van Freedom House, Freedom in the World - Malta (2008);
- een rapport van de European Commission against Racism and Intolerance (hierna: ECRI) van 14 december 2007;
- een artikel in MaltaMedia van 29 oktober 2007 getiteld "Somalis 'regularly beaten' in Malta, claims Somali website";
- Refugee Documentation Centre (Ireland), Treatment of asylum seekers returned from Malta to Libya van 27 augustus 2009;
- het rapport "Human Rights in Republic of Malta" van 2009 van Amnesty International;
- brief van Vluchtelingenwerk Nederland in zake Malta van 19 juli 2009;
- Global Detention Project, Malta Detention Profile;
- zienswijze van Th. Hammarberg, commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, aan het EHRM van 10 maart 2010, kenmerk CommDH (2010)9;
- een persbericht van commissaris Hammarberg van 16 maart 2010;
- een brief van commissaris Hammarberg aan de minister van Justitie en Binnenlandse Zaken van Malta van 26 augustus 2009, en
- een rapport van de UNHCR van juni 2007 getiteld "Persons of UNHCR concern in Malta: possibility of incidents of refoulement".

2.3.2. De door de vreemdeling overgelegde stukken hebben in hoofdzaak betrekking op de omstandigheid dat vreemdelingen die voor het eerst arriveren in Malta en aldaar een asielaanvraag indienen gedurende langere tijd in detentie kunnen worden gehouden, dat die detentie plaatsvindt onder omstandigheden die te wensen overlaten, asielzoekers geconfronteerd worden met een gebrek aan beschikbare rechtsbijstand en informatie en dat geen automatische heroverweging van de detentie plaatsvindt. Niet blijkt echter dat het uit de genoemde stukken naar voren komende beeld ook van toepassing zou zijn op vreemdelingen die in het kader van de Verordening

aan Malta worden overgedragen en met name blijkt daaruit niet dat in het kader van de Verordening overgedragen vreemdelingen bij aankomst in Malta opnieuw worden gedetineerd. Reeds daarom staan de in die stukken weergegeven detentieomstandigheden van asielzoekers die voor het eerst in Malta arriveren niet aan overdracht in de weg.

2.3.3. Dat de vreemdeling in Malta geen toegang zou hebben tot de asielprocedure heeft hij ook ter zitting bij de rechtbank naar voren gebracht. Naar aanleiding hiervan heeft de rechtbank overwogen dat uit het terugnameakkoord blijkt dat de asielaanvraag in Malta in behandeling is en dat de vreemdeling blijkens het gehoor Dublincliam zelf heeft verklaard een asielaanvraag te hebben ingediend. Nu deze overwegingen in hoger beroep niet zijn bestreden, kan hetgeen de vreemdeling in dit opzicht heeft aangevoerd reeds daarom niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden.

2.3.3.1. De vreemdeling betoogt voorts, onder verwijzing naar het door hem overgelegde stuk van D. Lutterbeck, dat slechts een zeer laag aantal asielzoekers wordt toegelaten.

2.3.3.2. In voornoemd stuk staat in de paragraaf "Asylum Applications", voor zover hier van belang, het volgende:

"Another significant aspect in this context has been the high percentage of applications who have been granted temporary humanitarian protection, that is, who have not been given formal refugee status but have rather been permitted to remain temporarily in Malta due to the risks they would face in their country of Origin. While, as in most other EU countries, only very few applicants have been granted refugee status under the Geneva Refugee Convention (around 3 percent), almost half have been allowed to stay in Malta on humanitarian grounds, which is the highest percentage among all EU countries. Moreover, even rejected asylum seekers often end up staying in the country, as Malta repatriates very few failed asylum seekers to their home country."

2.3.3.3. Gelet op het vorenstaande is het betoog van de vreemdeling dat slechts een zeer laag aantal asielzoekers wordt toegelaten gebaseerd op een onvolledige lezing van het stuk. Voor zover de vreemdeling heeft beoogd te betogen dat de asielprocedure niet voldoet aan de daaraan te stellen eisen wordt overwogen dat vorenbedoeld stuk noch de overige door de vreemdeling overgelegde stukken grond bieden voor dat oordeel.

2.3.3.4. Uit het vorenstaande vloeit voort dat de inhoud van de stukken waar de vreemdeling zich ten aanzien van de asielprocedure in Malta op heeft beroepen, niet zodanig is dat op basis daarvan zou moeten worden geconcludeerd dat voor de vreemdeling bij overdracht aan Malta een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM.

2.3.4. Voor zover is beoogd te betogen dat asielzoekers ook na detentie onder slechts omstandigheden worden opgevangen wordt overwogen dat de door de vreemdeling overgelegde stukken daartoe geen grond bieden. In dit

verband wordt verwezen naar het door de vreemdeling overgelegde stuk van ECRI, waarin, voor zover hier van belang, het volgende is vermeld:

"60. Once released from detention, refugees, asylum seekers and immigrants are accommodated in open centres that are run either by the State authorities (the Ministry for the Family and Social Solidarity) or by civil society organisations (including the Emigrants' Commission). At the time of writing, these centres housed approximately 2,000 persons. Generally speaking, conditions in open centres that accommodate persons belonging to vulnerable categories of migrants are reported to be good. In the other open centres, however, conditions vary. ECRI regrets that at the time of writing, several hundred persons are accommodated in tents in totally inadequate conditions at the State-run Hal Far open centre, located just opposite the Hal Far detention centre. The Maltese authorities have informed ECRI that they are working to improve the conditions at the centre, although ECRI understands that for the foreseeable future, people will continue to live in tents. Conditions at the Marsa open centre are reported to be considerably better.

61. In its second report, ECRI encouraged the Maltese authorities to assist asylum seekers and refugees in finding accommodation and to provide them with financial support when necessary. ECRI notes that, in addition to accommodation and food, residents of open centres are granted a daily allowance (around 4,60€ per adult and 2,30€ per child)."

2.3.4.1. Hoewel uit het vorenstaande blijkt dat de opvang voor verbetering vatbaar is en niet in alle gevallen als adequaat is aan te merken, blijkt daaruit evenzeer dat in alle gevallen opvang wordt geboden en dat in aanvulling op die opvang en op het verstrekken van voeding een financiële toelage wordt verstrekt. Gelet daarop bieden de documenten waar de vreemdeling zich ten aanzien van de situatie in Malta op heeft beroepen onvoldoende grond voor de conclusie dat de leefomstandigheden waar de vreemdeling in die lidstaat mee te maken kan krijgen van een zodanige aard zijn dat op basis daarvan zou moeten worden geconcludeerd dat voor de vreemdeling bij overdracht aan Malta een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM.

2.3.5. Hoewel de vreemdeling, gelet op het in 2.2. overwogene, terecht klaagt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk moet maken dat de minister ten opzichte van Malta niet kan uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel, kan dit niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. Daartoe is redengevend dat, gelet op het voorgaande, van de door de vreemdelingen ingeroepen documenten op voorhand kan worden gezegd dat ze niet kunnen leiden tot het oordeel dat de in het arrest in de zaak M.S.S. in verband met de Griekse asielpcedure genoemde aspecten aan overdracht naar Malta in de weg zouden moeten staan. Zoals hiervoor overwogen kunnen de documenten voor zover deze zien op de detentie, niet tot dit oordeel leiden reeds nu

hieruit niet blijkt dat met toepassing van de Verordening naar Malta overdragen vreemdelingen worden gedetineerd. Voor zover de ingeroepen documenten zien op de levensomstandigheden voor de vreemdeling na overdracht aan en de asielprocedure in Malta, kan hieruit, zoals hiervoor eveneens is overwogen, niet worden afgeleid dat de situatie in Malta zodanig is dat niet zonder een in het besluit op deze documenten toegespitste standpuntbepaling kan worden aangenomen dat deze aan overdracht in de weg staan. Er bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat door de overdracht van de vreemdeling aan Malta een situatie zal ontstaan die strijdig is met artikel 3, dan wel 13 van het EVRM en de minister zich om die reden niet zonder nadere motivering met een beroep op het interstatelijk vertrouwensbeginsel op het standpunt kan stellen, dat ervan kan worden uitgegaan dat Malta de refoulementverboden niet zal schenden.

2.3.6. De vreemdeling heeft voorts, onder verwijzing naar het rapport van de UNHCR van juni 2007 getiteld "Persons of UNHCR concern in Malta: possibility of incidents of refoulement", betoogd dat Malta in december 2005 twee Turkse asielzoekers die op grond van de Verordening door Duitsland waren overgedragen aan Malta direct heeft uitgezet naar Turkije.

In aanmerking genomen dat melding wordt gemaakt van slechts één geval waarin op grond van de Verordening overgedragen asielzoekers zijn uitgezet naar hun land van herkomst en de sinds die gebeurtenis verstreken tijd, is hiermee niet gebleken dat in het kader van de Verordening overgedragen vreemdelingen een risico op uitzetting in strijd met artikel 3 van het EVRM lopen van zodanige aard en omvang dat het als reëel kan worden aangemerkt.

2.3.7. Dat de President van het EHRM diverse interim measures heeft getroffen geeft geen grond voor het oordeel dat Malta zijn refoulementverplichtingen voortvloeiend uit het EVRM en het Vluchtelingenverdrag niet nakomt. De interim measures zijn niet van een motivering voorzien, zodat daaruit niet kan worden afgeleid of deze betekenis hebben voor andere vreemdelingen. In dit verband is voorts van belang dat de minister er in zijn brief van 12 april 2011 op heeft gewezen dat er in 2010, voor zover hem bekend, drie interim measures zijn getroffen en zeven zijn afgewezen.

2.3.8. Gelet op het vorenstaande falen de grieven 1 tot en met 4.

2.4. Grief 5 heeft geen zelfstandige betekenis.

2.5. Het hoger beroep is ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en
mr. H. Troostwijk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, leden,
in tegenwoordigheid van mr. H. Vonk, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

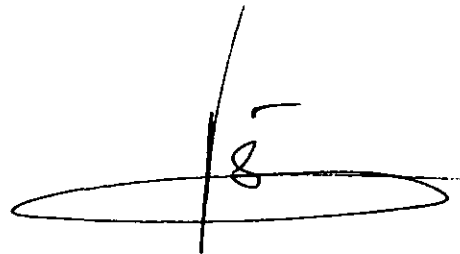
w.g. Vonk
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 7 oktober 2011

345.

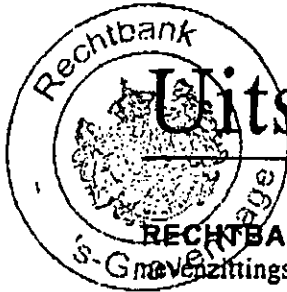
Verzonden: 7 oktober 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

AFSCHRIFT

Uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE
zittingsplaats Zwolle

Sector Bestuursrecht, Enkelvoudige Kamer voor Vreemdelingenzaken
Registratienummer: Awb 09/47837

Uitspraak
in het geding tussen:

geboren op
van Somalische nationaliteit,
IND dossiernummer 0907.28.1224, eiser,
gemachtigde mr. P. Ograjensek, advocaat te Echt;

en

De Minister van Justitie, als rechtsopvolger van de Staatssecretaris van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
vertegenwoordigd door mr. M.P. Gaal- de Groot,
ambtenaar ten departemente, verweerder.

1. Procesverloop

Op 28 juli 2009 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 22 december 2009 heeft verweerder de aanvraag afgewezen omdat Malta verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag.

Bij brief van 23 december 2009 is daartegen beroep ingesteld. Het beroep is voorzien van gronden bij brief van 14 januari 2010. Op 16 april 2010 zijn aanvullende gronden ingediend. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het beroep is ter zitting van 27 april 2010 behandeld. Eiser is verschenen bij gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Overwegingen

2.1 Ingevolge artikel 30, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van deze wet, afgewezen, indien een ander land, partij bij het Vluchtelingenverdrag ingevolge een verdrag of een dit land en Nederland bindend besluit van een volkenrechtelijke organisatie verantwoordelijk is voor de behandeling van de aanvraag. In dit geval is van toepassing Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (Vo 343/2003).

2.2 Malta heeft niet tijdig gereageerd op het terugnameverzoek, zodat Malta op grond van artikel 20, eerste lid, aanhef en onder c, Vo 343/2003 wordt geacht in te stemmen met terugname van eiser. Op 20 september 2009 heeft Malta het terugnameverzoek op grond van artikel 16, eerste lid, onder c, Vo 343/2003 alsnog expliciet aanvaard.

2.3 De rechtbank volgt eiser niet in zijn ter zitting ingenomen standpunt dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Malta, nu uit het expliciete terugnameakkoord van Malta blijkt dat eisers asielverzoek in Malta in behandeling is. De rechtbank merkt daarbij nog op dat eiser in het Dublingehoor zelf heeft verklaard dat hij asiel heeft aangevraagd in Malta.

2.4 Ingevolge artikel 3, tweede lid, Vo 343/2003, voor zover thans van belang, kan, in afwijking van het eerste lid, verweerder een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht.

2.5 Eiser heeft aangevoerd dat ten aanzien van Malta niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Migranten en asielzoekers worden bij aankomst op Malta in strijd met internationale verdragen direct gedetineerd voor maximaal achttien maanden. De detentiecentra zijn overbevolkt, de hygiënische omstandigheden zijn stuitend en de medische voorzieningen zijn ontoereikend. Eiser heeft op Malta geen toegang tot de asielprocedure, opvang, juridische en overige voorzieningen. Ook heeft hij in Malta geen toegang tot een effectief rechtsmiddel en is toegang tot het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) niet gewaarborgd. Eiser beroept zich op Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (Definitierichtlijn), Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten (Opvangrichtlijn) en Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (Procedurerichtlijn). Eiser doet voorts een beroep op het in artikel 18 van het EU-Handvest gewaarborgde recht op asiel.

AWB 09/47837

blad 3/5

Ter onderbouwing van zijn betoog beroept eiser zich op de volgende documenten:

- Het rapport van het Refugee Documentation Centre van Ierland, getiteld "Malta: Treatment of asylum seekers" d.d. 27 augustus 2009;
- Het rapport van de UNHCR over Malta, getiteld "UN experts express concern at length of custody for illegal migrants in Malta" d.d. 26 januari 2009
- Het rapport van Refworld, getiteld "World Report Malta" d.d. 14 januari 2009;
- Een bericht van MaltaMedia d.d. 29 oktober 2007;
- Het rapport van Amnesty International 2009 inzake Malta;
- Een schrijven van Vluchtelingenwerk Nederland inzake Malta d.d. 19 juli 2009;
- Het rapport van Artsen Zonder Grenzen betreffende detentieomstandigheden d.d. april 2009;
- De rapportage van de Human Rights Council aan de Algemene Vergadering van de VN inzake Malta d.d. 12 maart 2009;
- Het rapport van Derek Lutterbeck, getiteld "Small Frontier Island", 2009;
- De resolutie van het Europees Parlement d.d. 6 april 2006
- De rapportage van het Freedom House in 2008 over migranten op Malta;
- De rapportage van de European Commission against Racism and Intolerance d.d. 14 december 2007;
- Het rapport van de UNHCR d.d. juni 2007;
- Het rapport van het Global Detention project d.d. december 2009;
- De brief en het persbericht van Thomas Hammarberg, commissaris voor de mensenrechten van de Raad van Europa, d.d. 16 maart 2010 en de zienswijze van 10 maart 2010, kenmerk CommDH(2010)9;
- Een brief van Thomas Hammarberg aan de Maltese Minister van Justitie d.d. 26 augustus 2009 (CommDH(2009)41);
- De door de voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) toegewezen voorlopige voorziening d.d. 23 februari 2010;
- De vragen van het EHRM d.d. 9 november 2009;
- Door het EHRM toegewezen interim measures, onder andere d.d. 29 januari 2010 (5888/10).

2.6 De rechtbank ziet geen aanleiding verweerder te volgen in het ter zitting ingenomen standpunt dat de aanvullende gronden, gedateerd op 16 april 2010, te laat zijn ingediend omdat verweerder deze pas op 19 april 2010 heeft ontvangen. Ingevolge artikel 8:58 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) kunnen partijen tot tien dagen vóór de zitting nadere stukken indienen. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is de laatste dag waarop nog nadere stukken kunnen worden ingediend de elfde dag voor de zitting. Uiterlijk op die dag moeten de stukken door de rechtbank zijn ontvangen. De rechtbank heeft de aanvullende gronden op 16 april 2010, dus binnen de termijn van artikel 8:58 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb), ontvangen per fax. In de omstandigheid dat de aanvullende gronden door verweerder eerst op 19 april 2010 zijn ontvangen ziet de rechtbank, mede gelet op de aard en opvang ervan, geen aanleiding om het stuk wegens strijd met de goede procesorde buiten beschouwing te laten. De aanvullende gronden zullen daarom bij de beoordeling van het beroep worden betrokken.

2.7 Eiser heeft eerst ter zitting betoogd dat hij mede niet wil terugkeren naar Malta, omdat hij daar een relatie heeft gehad met een Somalische vrouw en haar echtgenoot heeft gezegd eiser te zullen doden. Eiser heeft pas twee maanden geleden van deze bedreiging vernomen, zodat het niet mogelijk was hieromtrent eerder in de asielprocedure te verklaren.

AWB 09/47837

blad 4/5

2.8 De rechtbank is van oordeel dat, gelet op het feit dat al twee maanden op de hoogte is van deze bedreiging, eiser dit betoog eerder in de procedure had kunnen en moeten aanvoeren. De goede procesorde verzet zich er daarom tegen dat het betoog alsnog bij de beoordeling van het beroep zal worden betrokken.

2.9 In zijn algemeenheid mag verweerder ten opzichte van Malta uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan eiser om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Malta anders is.

Eiser is hierin niet geslaagd. Met de enkele stellingen dat migranten en asielzoekers bij aankomst in Malta direct worden gedetineerd onder schokkende omstandigheden, is door eiser niet aannemelijk gemaakt dat Malta de op dat land rustende internationale verplichtingen jegens eiser niet zal nakomen. Uit de stellingen dat hij in Malta geen toegang heeft tot de asielprocedure, voorzieningen, een effectief rechtsmiddel en het EHRM blijkt dit evenmin. De door eiser aangehaalde documenten zien op de algemene (detentie)situatie van migranten en asielzoekers op Malta en niet op de persoonlijke situatie van eiser aldaar. Deze stukken bevatten daarom geen concrete aanwijzingen dat ten aanzien van Malta in het geval van eiser niet van het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan worden uitgegaan.

Ten aanzien van de door de Afdeling toegewezen voorlopige voorziening d.d. 23 februari 2010, overweegt de rechtbank dat in deze uitspraak (slechts) een voorlopig oordeel is gegeven ten aanzien van een minderjarige die op zeer korte termijn zou worden overgedragen aan Malta en betreffende vreemdeling onder meer had gewezen op het ontbreken van voogdijvoorzieningen in Malta en op twee getroffen interim measures. Verweerder heeft bovendien ter zitting aangegeven dat de Afdeling in de desbetreffende zaak nog niet over de benodigde stukken beschikte ten tijde van het treffen van de voorlopige voorziening. Gelet op het vorenstaande stelt de rechtbank vast dat niet kan worden geconcludeerd dat er in de onderhavige zaak sprake is van een vergelijkbare situatie. Het beroep op deze voorlopige voorziening van de Afdeling kan derhalve niet slagen.

Het gegeven dat de president van het EHRM interim measures heeft getroffen op verzoek van vreemdelingen die op grond van Vo 343/2003 zouden worden overgedragen aan Malta, brengt de rechtbank niet tot een ander oordeel. De rechtbank neemt hierbij in aanmerking dat de interim measures zonder nadere motivering zijn getroffen en reeds daarom geen concreet aanknopingspunt in vorenbedoelde zin bieden.

2.10 Het beroep op de Definitierichtlijn betreft de inhoudelijke beoordeling van asielverzoeken. Daarvoor is Malta verantwoordelijk. De gestelde gebrekkige wijze waarop deze richtlijn door Malta wordt toegepast, betekent nog niet dat Malta zich niet aan de refoulementverboden zal houden. Het beroep faalt.

2.11 Het betoog dat Malta handelt in strijd met de Opvangrichtlijn, moet worden ingebracht en beoordeeld in Malta. Het beroep op de Opvangrichtlijn faalt.

2.12 Het beroep op de Procedurerichtlijn faalt. Niet is met concrete gegevens gestaafd dat aan de asielprocedure in Malta zodanige gebreken kleven, dat niet kan worden onderzocht en vastgesteld of de in het Vluchtelingenverdrag en het EVRM genoemde risico's worden gelopen bij terugkeer naar het land van herkomst. Aldus is niet aannemelijk gemaakt dat het risico bestaat dat Malta zijn verplichtingen voortvloeiend uit die verdragen niet zal nakomen.

AWB 09/47837

blad 5/5

2.13 Nu eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in Malta geen sprake is van een met waarborgen omklede asielpcedure, faalt het beroep op artikel 18 van het EU-Handvest.

2.14 Het betoog dat de behandeling van asielzoekers door de Maltese autoriteiten en de omstandigheden waaronder zij in Malta (in detentie) verblijven op zichzelf reeds in strijd is met artikel 3 EVRM faalt. Daarentoe behoort te worden geklaagd bij de Maltese autoriteiten. De rechtbank verwijst naar de uitspraak van het EHRM van 2 december 2008 (JV 2009, 41).

Hetgeen eiser heeft aangevoerd leidt niet tot het oordeel dat Malta onvoldoende processuele waarborgen biedt voor toetsing aan artikel 3 EVRM.

2.15 Gelet op het vorenstaande is het beroep ongegrond.

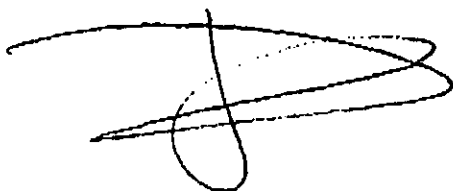
2.16 Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

3. Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. L.J.C. Hangx, als rechter, en door deze en F. Geerling als griffier ondertekend. Uitgesproken in het openbaar op

27 MEI 2010

Afschrift verzonden op: 27 MEI 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage.

Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Mr. H.G.M. Hilkens
 Specialist (letsel)schade (lid LSA)
 Mr. P. Ograjensek
 Specialiste migratierecht (lid VAJN)
 Mr. L.E.I.K. Jaminon

Wilhelminalaan 232
 Postbus 39, 6100 AA Echt
 Tel.: 0475 - 48 50 80
 Fax.: 0475 - 48 22 68
 Internet: www.hilkens.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
21 JUN 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	1/3
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hilkens

Advocaten

Raad van State
 Afdeling Bestuursrechtspraak
 Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
 Postbus 161113
 2500 BC 's-GRAVENHAGE

TEVENS PER FAX: 070 - 365 13 80

Echt, 21 juni 2010

Inzake : 'IND hb 06.9167.10/PO/MH
 Behandeld door: Mr. P. Ograjensek

Uw ref. :

Geachte dames en heren,

Bijgaand gelieve u aan te treffen namens mijn cliënt de heer geboren
 van Somalische nationaliteit, een hoger beroepschrift gericht tegen de uitspraak van de rechtbank
 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle d.d. 27 mei 2010 (AWB 09/47837).

Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd als productie 1.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de
 rekening-courant van Hilkens Advocaten die is geopend bij de Raad van State.

Het betreft een toegevoegde zaak. Een kopie van het toevoegingbewijs treft u bijgaand aan.

In het vertrouwen u hiermee voldoende te hebben geïnformeerd en in afwachting van uw berichten.

Hoogachtend,
 Hilkens Advocaten

 P. Ograjensek

Hilkens Advocaten BV is een praktijk BV, handelend onder de naam Hilkens Advocaten.
 Opdrachten worden uitsluitend door de BV aanvaard. Op alle opdrachten zijn onze algemene voorwaarden van toepassing.
 Hilkens Advocaten BV is alleen aansprakelijk voor zover de verplicht afgesloten beroepsaansprakelijkheidsverzekering dekking zal verlenen.

2010\06.9167\2.DOC

Hilkens

Advocaten

Een toevoeging werd aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand d.d. 31 mei 2010

HOGER BEROEPSCHRIFT

Raad van State

Te

's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE

INGEKOMEN

2 1 JUN 2010

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD:

PAR:

Inzake

Naam

: _____

Voornamen

: _____

Geboortedatum

:

Nationaliteit

: Somalische

Verder te noemen

: appellant

Te deze zake woonplaats kiezende ten

Kantore van de advocaat

: mr. P. Ograjensek

Kantoorhoudende te

: 6101 JL Echt

Adres

: Wilhelminalaan 232

Postadres

: postbus 39, 6100 AA Echt

Welke tot het instellen van dit hoger beroepschrift bepaaldelijk is gevolmachtigd en als zodanig in rechte voor hem zal optreden.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van Hilkens Advocaten die is geopend bij de Raad van State.

Verweerder in deze is:

Naam

: **DE MINISTER VAN JUSTITIE;**

IMMIGRATIE- EN NATURALISATIEDIENST

Postadres

: Postbus 40052

8004 DB ZWOLLE

Appellant, H. Abdullahi Nuur, thans verblijvende te Echt aan de Pepinusbrug 2, voor deze zaak woonplaats kiezende ten kantore van mevr. mr. P. Ograjensek, advocaat, welke tot het instellen van dit hoger beroepschrift door appellant bepaaldelijk is gevolmachtigd, kantoorhoudende aan de Wilhelminalaan 232, Postbus 39, 6100 AA te Echt, dient hierbij een hoger beroepschrift in.

Het hoger beroepschrift richt zich tegen de uitspraak van de rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle van 27 mei 2010, verzonden 27 mei 2010 (AWB 09/47837) waarin deze het beroepschrift van appelland ongegrond verklaard. Een afschrift van de aangevallen uitspraak wordt hierbij overgelegd (productie 1).

De grieven van het hoger beroep worden hieronder nader uiteen gezet. Appelland is van mening dat er in onderhavige procedure 'vragen spelen die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven', zoals in het parlement is overwogen bij de instelling van onderhavige 'beperkte vorm van hoger beroep' (TK nr. 3, p. 10-11, nr. 14, p. 27, EK nr. 5d, p. 27-28). Het onderhavige hoger beroepschrift leent zich volgens appelland derhalve niet voor verkorte afdoening ex artikel 91 VW2000.

Appelland handhaaft al hetgeen hij reeds in zijn asielprocedure naar voren heeft gebracht, voor zover daar thans niet op wordt teruggekomen.

Grief 1.

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat verweerder ten opzichte van Malta in zijn algemeenheid mag uitgaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het is aan appelland om op grond van concrete, op de individuele zaak betrokken feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat dit in dit geval wat betreft Malta anders is.

TOELICHTING:

Appelland stelt zich op het standpunt dat hij zich tijdens zijn asielprocedure heeft beroepen op diverse rapportages betreffende Malta waaruit voortvloeit dat Malta haar internationale en Europeesrechtelijke verplichtingen met betrekking tot asielzoekers en illegal migranten niet nakomt, zodat geconcludeerd kan worden dat wat betreft Malta niet kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Appelland beroept zich in dit verband op de volgende rapportages:

1. UNHCR rapport van 26 januari 2009: "UN experts express concern at length of custody for illegal migrants in Malta";
2. Resolutie Europees Parlement van 6 april 2006 over de situatie in vluchtelingenkampen in Malta. Het Europees Parlement betreurt hierin de leefomstandigheden van asielzoekers in bewaring;
3. HRW World report 2009 inzake Malta van 14 januari 2009 waarin is aangegeven dat asielzoekers bij aankomst direct in gesloten detentie centra worden vastgehouden, soms wel 18 maanden;

4. Small Frontier Island, D. Lutterbeck (2009): "Upon arrival in Malta all irregular migrants are detained in closed centres except for certain categories of vulnerable persons... immigration detention centers in Malta fall well below internationally recognized standards".
5. De Human Rights Council rapporteert op 12 maart 2009 aan de Algemene Vergadering van de VN omtrent de positie van migranten, vluchtelingen en asielzoekers op Malta. Ook hier wordt sterke kritiek geuit op het detentiebeleid van de Maltese autoriteiten en de detentieomstandigheden.
6. Het Freedom House rapporteert in 2008 dat migranten op Malta extreem gediscrimineerd worden en dat de overheid hiertegen nauwelijks bescherming biedt.
7. In haar rapportage d.d. 14 december 2007 geeft de European Commission against Racism and Intolerance verschillende punten van kritiek op de Maltese manier van benadering van migranten en asielzoekers en doet tientallen aanbevelingen ter verbetering van de procedures en de positie van migranten en asielzoekers.
8. Somaliërs worden regelmatig mishandeld in Malta, zo volgt uit een bericht van Malta Media d.d. oktober 2007.
9. Refugee Documentation Centre (Ireland) d.d. 27 augustus 2009 : Malta : Treatment of asylum seekers;
10. UNHRC d.d. 12 maart 2009, rapportage over Malta;
11. Refworld d.d. 14 januari 2009, World Report Malta;
12. MaltaMedia d.d. 29 oktober 2007 met betrekking tot Malta;
13. Amnesty International rapport 2009 Malta;
14. UNHCR d.d. 26 januari 2009 met betrekking tot Malta;
15. Vluchtelingenwerk Nederland d.d. 19 juli 2009 inzake Malta.

Uit de verschillende bronnen komt naar voren dat migranten en asielzoekers bij aankomst op Malta direct gedetineerd worden in strijd met de internationale wetten en verdragen. De maximum detentietermijn is 18 maanden. Verwezen wordt eveneens naar de rapportage van Artsen Zonder Grenzen d.d. april 2009 betreffende detentieomstandigheden. De detentieomstandigheden zijn schokkend. Mannen en vrouwen zitten door elkaar gedetineerd, vrouwen worden hierdoor niet beschermd tegen misbruik door medegedetineerden.

Detentiecentra zijn overbevolkt, de hygiënische omstandigheden zijn stuitend en de medische voorzieningen zijn ontoereikend.

Irreguliere migranten en asielzoekers hebben geen toegang tot juridische bijstand of zelfs maar informatie over hun rechtspositie.

De inhoud van de verschillende overgelegde rapportages dient hier als volledig herhaald en ingelast te worden beschouwd.

De in de rapportages neergeschreven informatie betreffende de omstandigheden op Malta bij detentie, alsmede na illegale binnenkomst, bevestigen hetgeen appelland verweerder reeds heeft medegedeeld in de verschillende afgenomen gehoren.

Appelland stelt zich op het standpunt voldoende te hebben onderbouwd op Malta geen toegang te hebben tot opvang-, juridische en overige voorzieningen. Het is voor appelland onmogelijk hiertegen op Malta procedures op te starten, nu appelland de mogelijkheid hiertoe ontbreekt, er zijn immers geen voorzieningen. Ten onrechte heeft verweerder dit tijdens appelland gemotiveerde standpunt zonder enige argumentatie ter zijde geschoven.

Bij terugkeer naar Malta loopt appelland een reëel risico door Maltese autoriteiten te worden uitgezet naar Somalië waar hij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Malta houdt zich niet aan zijn verdragsverplichtingen die voortvloeien uit Dublin, zoals is aangegeven in een rapport van UNHCR van juni 2007, "Persons of UNHCR Concern in Malta: Possibility of incidents of refoulement" waarin is aangegeven dat Malta twee Turkse asielzoekers direct heeft gedeporteerd naar Turkije nadat zij aan Malta waren overgedragen door Duitsland in het kader van Dublin.

Meer in detail worden tijdens appelland gerefereerd aan de volgende passages uit Small Frontier Island van Lutterbeck. In dit artikel geeft Dr. Derek Lutterbeck van de Universiteit van Malta een overzicht van de migratie kwestie in Malta van de afgelopen jaren; verder gaat hij in op het beleid van Malta ten aanzien van de groei van de illegale immigratie; het beleid van Malta om alle illegale immigranten en asielzoekers in detentie te plaatsen; problemen in het kader van de integratie van immigranten in Malta; de groei van anti-immigrantenbewegingen en -activiteiten gedurende de afgelopen jaren.

Het is een artikel van 25 pagina's (nrs 119 t/m 144) met daarin enige belangrijke bevestigingen over de zeer slechte omstandigheden op Malta inclusief totaal gebrek aan hulp in de centra. Met als vertrek dat de Maltese regering een prioriteit toekent aan opsluiting van nieuwe immigranten (p.122 en 136) en een beschrijving van het zeer lage aantal immigranten dat is toegelaten (124 en 129) beschrijft de schrijver dat Malta het derde land in de EU is met de hoogste instroom van immigranten per hoofd van de bevolking (125). Vervolgens wordt beschreven dat de Dublinverordening juist als een obstakel wordt gezien omdat Malta als eerst ontvangend land verantwoordelijkheid blijft houden (126) en dat dit inmiddels tot een urgent verzoek van Malta heeft geleid tot herziening van de Dublinverordening of uitvoeringsregels. Er is kennelijk ook enige toenadering geweest voor herplaatsing van

asielzoekers binnen EU doch nog zeer beperkt (127) en blijkt zelfs dat de USA meer asielzoekers uit Malta opneemt dan de EU.

Al deze achterliggende informatie is van belang om begrip te krijgen voor de klemmende redenen waarop appellant zich beroept. Het relaas van appellant inzake de detentie komt overeen met de informatie die op pagina 133 e.v. wordt beschreven en met de gevoerde politiek is zeer aannemelijk dat groepen asielzoekers op straat worden gezet c.q. het makkelijk wordt gemaakt het centrum te verlaten omstreeks de 18e maand zodat zij stappen kunnen ondernemen het eiland te verlaten (134 alinea 1). Ook wordt bevestigd dat er geen enkele toegang tot de meest van belang zijnde basisvoorzieningen bestaat (134 onderaan). De situatie voor immigranten wordt door NGO's in strijd geacht met internationale standaarden voor mensenrechten (136) en de politiek in Malta zal daar niets aan veranderen (137). Tenslotte blijkt van een groot gebrek c.q. niet bestaan van integratievoorzieningen (138).

Verwezen wordt tevens naar het rapport van het Global Detention project van december 2009 over de situatie op Malta. Ook de detentieomstandigheden in Griekenland een belangrijke aanleiding (naast alle andere gebreken) voor het Europese Hof om uitzettingen te verbieden. Inmiddels heeft de Europese Commissaris Hammarberg o.a. vanwege de dreigende uitzettingen door Nederland in de procedures geïntervenieerd, ik verwijs U naar diens brief en persbericht van 16 maart 2010 en de zienswijze van 10 maart 2010 kenmerk CommDH(2010)9. Hierbij is van belang dat de Commissaris de volgende overwegingen beschrijft, overwegingen die naar mening van ondergetekende ook zien op de situatie in Malta:

47. In conclusion, the Commissioner considers that current asylum law and practice in Greece are not in compliance with international and European human rights standards. In particular:

- access to refugee protection remains highly problematic, notably due to the nonfunctioning of the first instance Advisory Refugee Committees, lack of proper information on asylum procedures and legal aid that should be available to potential or actual asylum seekers, widely reported instances of refoulement or non-registration of asylum claims;*
- the quality of asylum decisions at first instance is inadequate, notably because of structural deficiencies and lack of procedural safeguards, in particular concerning the provision of legal aid and interpretation;*
- existing domestic remedy against negative asylum applications is not effective;*
- asylum seekers, including persons transferred under the Dublin Regulation, face extremely harsh living conditions in Greece.*

In zijn brief aan de Maltese Minister van Justitie van 26-8-2009 (CommDH(2009)41) wees de Europese Commissaris Hammarberg op naleving van deze internationale regels en maakt zich ernstig zorgen door onder meer op het volgende te wijzen :

“The protection of the human rights of migrants needs urgent attention” said the Commissioner.
“Every European country should act in a spirit of solidarity towards other countries, discharge its responsibilities under international law and effectively protect migrants, whose fundamental rights are at serious risk.”

Met deze gang van zaken maakt Malta zich nog immer schuldig aan het niet nakomen van diverse verplichtingen van het VluchtelingenVerdrag, de Definitierichtlijn Asiel, de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn.

Uitzetting naar een land dat tevens partij is bij het EVRM, laat onverlet de eigen verantwoordelijkheid van de overdragende staat om vast te stellen dat appellant als gevolg van deze uitzetting niet wordt blootgesteld aan een behandeling die verboden is in artikel 3 EVRM.

Dat deze aanpak nodig is blijkt uit de vragen van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens d.d. 9 november 2009 inzake toepassing van de Dublinverordening in een procedure waarbij uitzetting naar Griekenland aan de orde was en verboden werd, ook Nederland is gevraagd die vragen te beantwoorden (naast Griekenland en de UNHCR). Behalve dat hiermede het belang van de rol van de UNHCR een gegeven wordt is met name de inhoud van de vragen zeer belangrijk omdat hieruit blijkt dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel eerst gevolgd kan worden nadat er onderzoek heeft plaatsgevonden zoals de vragen duidelijk maken. Dat onderzoek nodig is volgt dan uit de diverse objectieve bevindingen en meldingen van diverse organisaties. De vragen van het Hof duiden op onderzoek naar de wettelijke en praktische voorwaarden waaronder asielzoekers toegang tot de asielprocedure krijgen teneinde tot een effectieve bescherming te komen waarbij gerefereerd wordt aan voornoemde Europese richtlijnen. Verder dient onderzocht te worden wat het risico op uitzetting/refoulement is daaronder zowel de directe als indirecte schending van artikel 3 EVRM. Voorts is de vraag aan de orde naar een effectieve toegang tot nationale en internationale rechtsmiddelen, de opvang en voorzieningen en waar nodig de detentieomstandigheden.

Verweerder is dan ook ten onrechte uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel met betrekking tot Malta, gezien hetgeen appellant heeft meegemaakt, alsmede gezien de situatie te Malta.

Bovendien werden inmiddels door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens een tweetal interim measures toegewezen en welk op 5 juni 2009 (29446/09) en 29 januari 2010 (5888/10) met betrekking tot asielzoekers welke aan Malta dienden te worden overgedragen.

In Malta heeft appellant geen daadwerkelijke toegang tot de asielprocedure. Dit wordt (mede) bevestigd door het feit dat appellant geen toegang heeft tot rechtsbijstand. Nederland dient conform EU-recht elke twijfel over de waarborg op toegang tot de asielprocedure weg te nemen. Verweerder heeft dit nagelaten, zodat Nederland op grond van artikel 3 lid 2 Dublinverordening verplicht is het asielverzoek van appellant aan zich te trekken.

Voor appellant staat op Malta geen effectief rechtsmiddel open, toegang tot het EHRM is niet gewaarborgd. Nederland dient conform EU-recht elke twijfel over de waarborg op toegang een effectief rechtsmiddel en de toegang tot het EHRM weg te nemen. Verweerder heeft dit nagelaten, zodat Nederland op grond van artikel 3 lid 2 Dublinverordening verplicht is het asielverzoek van appellant aan zich te trekken. Het is niet voldoende dat Nederland blind vertrouwt op algemene toezeggingen van Malta, omdat deze toezeggingen onvoldoende zijn om gezaghebbende rapporten van bijvoorbeeld de UNHCR te weerleggen. "To dispell any doubts" is een zware bewijslast, en als er ook maar iets van twijfel blijft bestaan is de overdragende lidstaat - ic Nederland - verplicht om de overdracht op te schorten totdat de twijfel weg is. Verweerder heeft dit nagelaten. Nederland is op grond van artikel 3 lid 2 Dublinverordening dan ook verplicht het asielverzoek van appellant aan zich te trekken om zodoende het recht op asiel en het recht op een effectief rechtsmiddel te waarborgen.

Appellant werd tot op heden door de Maltese autoriteiten niet in de gelegenheid gesteld een asielaanvraag in te dienen. Hij werd direct gedetineerd. Deze handelswijze, alsmede de detentieomstandigheden zijn in strijd met artikel 3 EVRM. Na zijn aankomst op Malta werd appellant direct aangehouden, werden zijn vingerafdrukken genomen en werd hij gedetineerd. Na vier maanden detentie werd appellant vrijgelaten en verbleef hij gedurende een aantal maanden in een tentenkamp.

Appellant geeft aan niet in de gelegenheid te zijn gesteld een asielaanvraag in te dienen en zijn asielrelaas te bespreken. Ook heeft hij gedurende zijn verblijf in Malta geen advocaat gezien. De omstandigheden tijdens de detentie, alsmede in het tentenkamp waren zeer slecht. In detentie verbleef appelland met ongeveer 60/70 medegedetineerden in een grote ruimte. De hygiëne liet zeer veel te wensen over. Ook was er sprake van mishandeling waartegen niet werd opgetreden. In het tentenkamp waren de leefomstandigheden erbarmelijk. Er waren geen voorzieningen, het was koud, veel wind. Het was niet mogelijk daar te leven volgens appelland.

Appellant is ziek. Hij heeft erg veel last van zijn buik, hij spreekt over gassen die door zijn mond naar boven komen. Reeds in Malta had hij deze medische klachten, maar werd hier niet op ingegaan. Appellant heeft geen arts kunnen consulteren.

De verklaringen van appellant stemmen overeen met hetgeen bekend is omtrent de positie van asielzoekers en illegale migranten op Malta.

In het geval appellant bij terugkeer toch in de asielprocedure wordt opgenomen, dan voldoet deze niet aan de internationale standaarden zoals onder meer gesteld in de Procedurerichtlijn en de Opvangrichtlijn. Bovengenoemde rapportages bevestigen dit.

Appellant handhaaft dan ook het standpunt dat met betrekking tot Malta niet uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De bewijslast komt dan ook op verweerder te liggen teneinde aan te tonen dat met betrekking tot Malta wel uitgegaan kan worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

Het oordeel van de rechtbank kan dan ook geen stand houden.

Grief 2

De rechtbank overweegt ten onrechte dat het beroep op de Opvangrichtlijn en de Procedurerichtlijn faalt.

TOELICHTING:

Al hetgeen hierboven onder de Toelichting op Grief 1 naar voren werd gebracht dient hier als volledig herhaald en ingelast te worden beschouwd. Hieruit volgt dat Malta haar verplichtingen voortvloeiende uit de Opvangrichtlijn en Procedurerichtlijn niet nakomt.

Het oordeel van de rechtbank kan dan ook geen stand houden.

Grief 3

Ten onrechte overweegt de rechtbank dat het beroep op artikel 18 EU-Handvest faalt nu appellant niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in Malta geen sprake is van een met waarborgen omkleedde asielprocedure.

TOELICHTING:

Zoals reeds naar voren werd gebracht onder de Toelichting op grief 1 en 2 – welke hier als volledig herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd heeft appellant wel degelijk aannemelijk gemaakt dat in Malta geen sprake is van een met waarborgen omkleedde asielprocedure.

Artikel 18 van het Handvest regelt het recht op asiel. Het is een verplichting van alle lidstaten om dit recht op asiel te waarborgen. Het EU-Handvest voor de grondrechten is sinds 1 december 2009 –de dag van de inwerkingtreding van het verdrag van Lissabon– algemeen verbindend geworden voor alle lidstaten van de EU.

Het recht op asiel is niet gewaarborgd, zo volgt uit de zijdens appellant overgelegde en naar verwezen publicaties. Nederland dient conform EU-recht elke twijfel over de waarborg op dit recht op asiel weg te nemen. Indien dit niet lukt, is Nederland op grond van artikel 3, lid 2 DV verplicht het asielverzoek aan zich te trekken om zodoende de fundamentele (asiel-)rechten van asielzoekers die de lidstaten van de EU aan asielzoekers toekennen, daadwerkelijk te kunnen waarborgen. Verweerder heeft nagelaten deze twijfel weg te nemen, zodat Nederland op grond van artikel 3 lid 2 Dublinverordening verplicht is het asielverzoek van appellant aan zich te trekken.

Het oordeel van de rechtbank kan dan ook geen stand houden.

TOELICHTING:**Grief 4**

Ten onrechte oordeelt de rechtbank dat hetgeen appellant heeft aangevoerd onvoldoende processuele waarborgen biedt voor toetsing aan artikel 3 EVRM.

TOELICHTING:

Onder verwijzing naar hetgeen bij de Toelichting op Grief 1 t/m 3 naar voren werd gebracht welke hier als volledig herhaald en ingelast dienen te worden beschouwd heeft appellant wel degelijk aannemelijk gemaakt dat in Malta geen sprake is van voldoende processuele waarborgen voor toetsing aan artikel 3 EVRM.

Het oordeel van de rechtbank kan dan ook geen stand houden.

Grief 5

Ten onrechte verklaart de rechtbank het beroep ongegrond.

TOELICHTING:

Onder verwijzing naar hetgeen bij de Toelichting op Grief 1 t/m 4 naar voren werd gebracht heeft de rechtbank ten onrechte het beroepschrift ongegrond verklaard.

CONCLUSIE:

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appelland in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen en Europeesrechtelijke bepalingen. Tevens meent appelland dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Op grond van hetgeen hierboven uiteen is gezet verzoekt appelland uw college derhalve:

- De aangevallen uitspraak van de rechtbank te vernietigen;
- Zelf in de zaak te voorzien en te bepalen dat aan appelland een verblijfsvergunning asiel wordt toegekend, althans zijn asielaanvraag inhoudelijk in Nederland zal worden behandeld.
- Althans de rechtbank in die zin opnieuw een uitspraak te laten doen;
- Met veroordeling van verweerder in de (proces)kosten.

Echt, 21 juni 2010

Advocaat